

ת"פ 48404/12/11 - מדינת ישראל נגד נזאר אבו עמר, וסאם נתשה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48404-12-11 מדינת ישראל נ' אבו עמר ואח'

בפני כב' השופט ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד חגי פליישמן

המאשימה

נגד

1. נזאר אבו עמר
2. וסאם נתשה שניהם ע"י עו"ד מוחמד עווד

הנאשמים

גזר דין

רקע

שני הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות. נאשם מס' 1 הורשע בנוסף בעבירות של איומים והיזק לרכוש.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודו הנאשמים, נאשם מס' 1 וד"ר דעאס פלאח (להלן: **המתלונן**) שניהם רופאי שיניים אשר היה ביניהם שיתוף פעולה מקצועי. ובסמוך לחודש ספטמבר שנת 2010 התגלע ביניהם סכסוך על רקע עסקי. בשל הסכסוך, הגיעו שני הנאשמים למרפאה של המתלונן בצומת פת בירושלים על מנת לפגשו. המתלונן לא היה במקום ונאשם מס' 1 דרש בצעקות ממזכירה שעבדה במרפאה כי תתקשר אל המתלונן. כאשר ענה המתלונן למזכירה, חטף ממנה נאשם מס' 1 את מכשיר הטלפון ואמר לו כי יפגע בו. לאחר מכן השליך את מכשיר הטלפון, אשר נשבר. לאחר מכן התקשר על המתלונן ואיים עליו כי הוא בא לשרוף את המרפאה שלו ו"להראות לו" מיהו.

לאחר מכן הלכו הנאשמים למרפאה שניה של המתלונן, בבית צפאפה, שם דחף נאשם מס' 2 את המתלונן לאחד החדרים. המתלונן דחף את הנאשמים ואז דקר אותו נאשם מס' 1 בראשו באמצעות סכין, ואז דחפו הנאשמים את המתלונן על כיסא שהיה בחדר וברחו מהמקום, בעוד המתלונן פצוע ושותת דם.

כתוצאה מן המעשים נגרמו למתלונן חתכים בקרקפת, אשר אחד מהם הצריך סגירה באמצעות סיכות (ר' צילומי המתלונן במ/1) וסימנים אדומים בפניו וכתפו השמאלית.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה שם דגש על חומרת המעשים והנזק אשר נגרם למתלונן, וכן על החומרה שבחבירתם של שני אנשים יחדיו. מנגד, התיחס גם לנסיבות המקלות ובהן הודאת הנאשמים והעדר עבר פלילי. לאור אלה, ביקש להשית עליהם עונש של 12 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשמים התייחס במיוחד לנסיבותיו האישיות של נאשם מס' 1, אליהן אתייחס בהמשך, להודאת הנאשמים ולחלופי הזמן. כן הפנה לכך שהרשעה תפגע בנאשם מס' 2. במסגרת טעונו העיד את המתלונן, אשר אמר כי הוא מוחל לנאשמים וביקש להקל עמם, במיוחד בגלל מצבה של בתו של נאשם מס' 1. המתלונן הוסיף, כי עשה "סולחה" עם הנאשמים.

הנאשמים ביקשו לומר את מילותיהם:

נאשם מס' 1 הביע חרטה על מעשיו ותלה אותם במצבו הנפשי באותה התקופה, בגלל מחלתה של בתו, מצבו הכלכלי הדחוק וכן בגלל חודש הרמדאן. כן התייחס לכך שסיבך את נאשם מס' 2 שהוא קרוב משפחתו.

נאשם מס' 2 הביע צער על מעשיו והבהיר כי אין כל הכירות בינו ובין המתלונן.

מתחם העונש ההולם

מעשי הנאשמים חמורים: בשל סכסוך עסקי, פנה נאשם מס' 1 לדרכי אלימות ואיומים, תוך שהוא מביא לעזרתו את נאשם מס' 2, אשר אין לו כל חלק וענין בסכסוך.

בחסות נוכחותו של נאשם מס' 2, לא היסס נאשם מס' 1 להרים קולו על עובדת של המתלונן, לשבור מכשיר טלפון במרפאתו, לאיים עליו כי יפגע בו וישרוף את מרפאתו ואז לממש את חלקו הראשון של האיום, בכך שדקר את המתלונן בראשו וגרם לו לחתכים, אחד מהם עמוק.

חומרה מיוחדת אני רואה בכך שהנאשמים הגיעו למרפאה אחת של המתלונן, שם נהג נאשם מס' 1 באופן בריוני ומאיים ושבר מכשיר טלפון - ואז עברו למרפאה השניה, בה שהה המתלונן. אין מדובר בויכוח שהתלהט או מריבה שיצאה מכלל שליטה, אלא בארוע מתוכנן, בו גילו הנאשמים "דבקות במשימה" ו"חתירה למגע" עם המתלונן, עד אשר נפגשו עמו ופגעו בו.

חברה שומרת חוק אינה יכולה לגלות סבלנות או סלחנות להתנהגות אלימה מעין זו וחובה לגזור ענשים מרתיעים נגדה. ר' למשל לענין זה ע"פ 4173/07, מדינת ישראל נ' פלוני, שם נפסק:

"ולגופו של עניין. רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה."

יש שוני בולט במעשיהם של שני הנאשמים: נאשם מס' 1 היה הרוח החיה מאחורי המעשים: הוא שהיה מסוכסך עם המתלונן, הוא שיזם ההגעה לשתי המרפאות, הוא ששבר את הטלפון ואיים על המתלונן והוא שדקר את המתלונן בראשו. עם זאת, אין להקל ראש במעשיו של נאשם מס' 2: אמנם חלקו בתקיפה התמצה בדחיפתו של המתלונן, אך לא בכדי צירף אותו נאשם מס' 1. מדובר באיש גדל גוף ונוכחותו היה בה לחזק ידיו של נאשם מס' 1 ולהרתיע אחרים מלהפריע.

מתחם העונש ההולם את מעשיו של נאשם מס' 1 נע בין שנת מאסר לשלוש שנות מאסר. ר' למשל עפ"ג 59863-03-14, לוגסי נ' מדינת ישראל ועפ"ג 27739-03-14, בבל נ' מדינת ישראל (שני פסקי הדין של בית המשפט

המחוזי בירושלים, הרכב כב' הנשיא ד. חשין וכב' הש' מ. דרורי וע. שחם ונקבעו בהם מתחמי ענישה דומים במקרים קרובים).

מתחם העונש ההולם את מעשיו של נאשם מס' 2 נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנה וחצי מאסר.

ככלל, היה גם לפסוק פיצוי למתלונן. עם זאת, לאור דברי המתלונן, כי היתה סולחה ואין לו דבר עם הנאשמים, לא ראיתי כי במקרה זה יש לקבוע רכיב זה, מה גם שהמאשימה לא עתרה לכך.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

נאשם מס' 1

נאשם מס' 1 יליד 1971, נשוי ואב לחמישה. אין לחובתו הרשעות קודמות. בעבר היה רופא שיניים אך רשיונו נשלל.

ממסמכים רפואיים שהוצגו (במ/3) עולה, כי סובל מבעיות לב ועבר התערבות. כן עולה, כי נמצא במצב כלכלי קשה ומתנהלים נגדו הליכי הוצאה לפועל (במ/2).

נתון בעל משמעות רבה הוא מצבה הבריאותי של בתו. מהנתונים שלפני עולה, כי בתו של נאשם מס' 1 סובלת ממחלות ועברה לפני מספר חודשים השתלות לב וריאה. מטבע הדברים, לענין זה השפעה ניכרת על מצבו של הנאשם.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי נאשם מס' 1 מקבל אחריות חלקית למעשיו, ומכחיש חלק מן העובדות. עם זאת, נאשם מס' 1 הביע חרטה על מעשיו. להערכת שירות המבחן, הרקע למעשים הוא סכסוך כספי עם המתלונן, לצד מצוקה כלכלית שנבעה מן ההוצאות הרבות הקשורות למצבה הרפואי של בתו של נאשם מס' 1.

להערכת שירות המבחן, הסיכוי כי נאשם מס' 1 יחזור ויבצע עבירות נמוך, זאת בסייג כי הלחצים הכלכליים בהם נתון עלולים להביא להדרדרות במצבו.

לאור אלה, המלצת שירות המבחן היא להשית על נאשם מס' 1 של"צ וצו מבחן או מאסר בעבודות שירות לתקופה קצרה.

נאשם מס' 2

נאשם מס' 2 יליד 1976, נשוי ואב לשלושה. אין לחובתו הרשעות קודמות. עובד כנהג משאית.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי נאשם מס' 2 מקבל אחריות למעשיו ומביע עליהם חרטה. עם זאת, הגרסה אותה הציג בפני השירות "מרוככת" ביחס למעשיו המתוארים בכתב האשום - על פי גרסתו בפני שירות המבחן חלקו התמצה בהסעת נאשם מס' 1 ולדבריו נחלץ לעזרת נאשם מס' 1 כאשר הותקף על ידי המתלונן - טענה הסותרת את עובדות כתב האשום המתוקן.

להערכת השירות הסיכון כי נאשם מס' 2 ישוב ויבצע עבירות דומות נמוך. לאור אלה, המלצת שירות המבחן היא להשית עליו של"צ נרחב ומאסר על תנאי.

דין והכרעה

שני הנאשמים הודו במיוחס להם.

לשניהם אין הרשעות קודמות.

תסקירי שירות המבחן שהתקבלו ביחס לשני הנאשמים חיוביים בעיקרם, אם כי שניהם קבלו אחריות חלקית בלבד למעשיהם.

המתלונן מחל לנאשמים על מעשיהם וכי נערכה סולחה.

לנאשם מס' 1 נסיבות משפחתיות חריגות - מחלתה של בתו, אשר עברה השתלת לב וריאות. כמו כן מצבו הכלכלי בכי רע.

העבירות בהן הורשעו הנאשמים בוצעו בשנת 2010. אבהיר, כי נתתי משקל מוגבל לחלוף הזמן, שכן כמעט כולו נזקף לחובת הנאשמים: כתב האשום הוגש כשנה לאחר הארוע. הנאשמים כפרו במיוחס להם ובסופו של יום הודו רק במועד אשר נקבע לשמיעת הוכחות - וזאת חרף מספר תזכורות אשר נקבעו על מנת לברר מראש האם ישיבת ההוכחות תתקיים. גם לאחר הרשעת הנאשמים, נדחו הטענות לעונש מספר פעמים בשל בקשות דחיה של בא כוחם, שנבעו מבעיות אישיות שונות שלו.

מכלול השיקולים בתיק זה, מביא למסקנה כי יש לגזור על הנאשמים עונשים הנמצאים בצדו התחתון של מתחם העונש ההולם. עם זאת, לא ראיתי מקום (או אפשרות) לחרוג ממתחם העונש ההולם, חרף נסיבותיו המיוחדות של נאשם מס' 1. המחוקק קבע באופן מפורש, כי "**בגזירת העונש המתאים לנאשם כאמור בסעיף 40ג(ב), רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר כי ראוי לתת להן משקל בנסיבות המקרה, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם**" (סעיף 40א לחוק העונשין).

משכך, אין מנוס מהקביעה שנסיבותיו האישיות של נאשם מס' 1 וכן מידת הפגיעה שיגרם העונש למשפחתו ולו עצמו, אינם יכולים להביא לחרیגה ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי, אלא רק להביא לגזירת עונש הנמצא בגבול התחתון של מתחם העונש ההולם. אציין, כי גם הפסיקה שקדמה לתיקון 113 קבעה, כי בית משפט יתן משקל מוגבל לנסיבות אישיות של נאשם אשר הורשע בעבירות חמורות, דוגמת אלה בהן הורשע הנאשם.

שקלתי להשית על נאשם מס' 2 מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, והדיון אף נדחה על מנת לקבל חוות דעת הממונה בעניינו. עם זאת, נאשם מס' 2 סירב לרצות מאסר בעבודות שירות, ועל כן לא ראיתי מנוס מלהשית עליו עונש מאסר לריצוי ממש.

סיכום

גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם מס' 1

א. שנת מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 12.4.15.

ב. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור על עבירה שיש בה יסוד של אלימות או איומים תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ג. פיצוי למתלון בסך 10,000 ש"ח.

נאשם מס' 2

א. ארבעה חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 12.4.15.

ב. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור על עבירה שיש בה יסוד של אלימות או איומים תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

מתקופות המאסר ינוכו ימי מעצר, ככל שהיו. הצדדים יגישו הודעה מוסכמת בענין עד ליום 1.4.15.

הנאשמים יתאמו כניסתם למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירותבתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבלו הנאשמים הנחיה אחרת, עליהם להתייצב ביום 12.4.15 עד השעה 9:00 במתקן המעצר במגרש הרוסים בירושלים עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז אדר תשע"ה, 08 מרץ 2015, במעמד הצדדים.